

Valahol Syburr gyepűin

Az Égi Fény 3675. esztendejének egy kései, borús időszakában

– Álljunk... meg... – nyögte a fickó, kinek arasznyi hasadék tátongott mellvasán. Merev fémpáncélján már átsejlett a posztó vörösré ázott anyaga, bizony elbírt volna egy jó pyarr kovácsmunkát. Tartása alapján gazdája sem lehetett sokkalta jobb állapotban; a sűrű szakállú, göndör hajú, testes férfi görnyedve erőlködött, hogy megmaradjon hatásán esés nélkül.

– Nem – jött a tömör válasz egyik társától, egy hajlékony könnyűvértet viselő, nyurga, szőke suhanctól. Oldalán díszes rapír díszelgett; láthatóan katonagúnyát életében nem látott, most mégis úgy osztott utasításokat, mintha legalábbis légióparancsnok lenne. Ha a stratégia nem is, a vezetői ambíció valóban vérében volt.

A mellettük haladó másik két lovas egy szót sem szólt, vélhetően nem akartak állást foglalni egyik oldal mellett sem. Egyikük szeméből lerítt a sajnálat a sérült szakállas férfi iránt, ám ez nem volt oly erős, minthogy versenyre kelhessen a félelemmel, mely sokkal mélyebben gyökerezett benne.

A hosszú, göndör hajú férfi nem szólt többet, csak szenvedve lovagolt – mintegy további fertályóráig, mikor eszméletét veszítve esett le a lóról.

A szőke vívó szó nélkül állította meg a menetet, s körbetekintve felmérte a környéket. A horizontot minden irányban zöld préri borította, melynek egyhangúságát csupán egy-egy kisebb facsoport törte meg. Még mindig nem tudta pontosan hol vannak, csak becsülni volt képes a távolságot Pyarron városáig. Az est még távolinak tűnt, legalább tizenöt mérföldet tehetnének meg még napnyugtáig. *Fél nappal több, vagy kevesebb, most már nem számít* – gondolta, de maga sem hitte igazán.

– Le a lóról – mondta úgy, mintha a fogát húznák –, itt táborot verünk.

Az est már néhány vastölg között, táború mellett talált rájuk. Csendben, kedvtelenül eszegették kétszersültjüket sózott hússal, melyet kevéske, gyenge almaborral öblítettek le. A szakállas férfi három lópokrócba takarva, mély álomban feküdt a lángok mellett, homlokán gyöngyözött az izzadság. A többiek pár lépéssel távolabb, beszéd nélkül üldögéltek, míg nem egyikük megtörte az elkeseredett hangtalanságot.

– Mi lenne, ha lemennénk Ru-Shannonig? Az ottani Kapu talán működik – suttogetta halkán, nehogy felébressze az alvó beteget.

– Hogy ez nekem nem jutott eszembe, menjünk le délnek, a Fekete Határ mellé... Darton vegyen maga mellé te agyalágyult! – emelte fel a hangját a szőke suhanc, majd mivel a másik kettő a szakállas fickóra mutogatva lepisszegte, halkabban folytatta. – Nem jó, azoktól a fűtől besárgult orkóktól sehol nem vagyunk biztonságban. Csakis Pyarron falaiban bízom, azokat a mesteri védműveket még Krán sem veszi be, mind a nomádok, mind az orkok leperegnének róluk.

– Mihamarabb be kell jutnunk, mert ezek a mocskos dezertőrök sem hagynak békét, csak rá kell nézni szegény Jeromra... – a másik férfi nem folytatta.

– Még valami – tette hozzá a szőke. – Jerom, vagy bármelyikünk is beledögölhet, de egy Kapuról sem akarok hallani ilyen közel a Fekete Birodalomhoz.

Napkeltéig nem csak térkapukról, másról sem esett több szó.

Ahogy reggelre a szakállas, testes férfi is elég erőt gyűjtött a továbbhaladáshoz, a társaság újra nekilódult északnak a hullámzó fűtengeren át. Már kezdték elhinni, hogy a zöld sztyeppe soha sem fog véget érni, mikor jó két órával később egy fekete csíkra lettek figyelmesek a horizonton, épp célirányukban.

– Mi az? Mit látsz? – kérdezte idegesen a fiatal szőke a társától, akiről jól tudta, hogy bár úgy tűnik, a szemét erőlteti, valójában az elméjével dolgozott. A másik, ruházata alapján pier zsoldos fajta, megnyugodva felsóhajtott.

– Már azt hittem, menetelő sereg... A sötét csík a földön vonul végig, mintha valaki egy sávban felperzselte volna a fűvet. Nincs ott senki.

A többiek kérdően egymásra néztek, s bár közel sem nyugtatta meg őket a válasz, tovább haladtak. A fekete sáv az egész északi horizonton elnyúlt; tudták, ha Pyarron védműveit el akarják érni, mindenképp keresztezniük kell.

Mikor félórával később elérték helyet, kiderült: a fekete *csík* egy közel félmérföld széles sáv, melyből szinte érezhetően sugárzott a halál szaga. Mintha egy végzetes tornádó szaladt volna végig a tájon: tucatnyi mázsás földdarabokat láttak kifordulva, erejük teljében lévő vastölgyeket kicsavarva, és ami a legjobban megrendítette őket, számos lovat és embert – ízekre szedve. A testrészekből úgy becsülték, legalább kéttucatnyian lehettek, de talán sokkal többen, ha az esemény elsodorta a többit. Tűznek, hamunak nyoma sem volt, a fű mégis éjfeketére perzselődött.

A társaság tagjai nagyot nyeltek, és lopva pillantottak Jeromra, miközben mindannyiuknak ugyanaz járt először az fejében: ha a szakállas férfi miatt nem kényszerültek volna pihenőre, akár az ő testrészeik is heverhetnének most itt. A szőke vívó azonban a második gondolatot mondta ki.

– Mi a pokol történt itt?